

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HOERA ! MIJN SCHOONMOEDER IS ONTVOERD !

blijspel in drie bedrijven

door

René de Windt

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2011
Nr.1139

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **HOERA! MIJN SCHOONMOEDER IS ONTVOERD!** op te voeren moet de naam van auteur *René de Windt* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/René de Windt
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN

(3 dames - 3 heren)

Sander Bomans.	70 jaar. Stapt met een stok, met gebogen rug. Spreekt beverig. Woont in bij zijn zoon en schoondochter.
Alex Bomans	45 jaar. Chauffeur bij vervoerfirma. Erfde een jaar geleden bijna 6 miljoen van een tante, de zuster van zijn overleden moeder.
Toinette Demeuter	43 jaar. Echtgenote van Alex.
Caroline Bomans	18 jaar. De dochter.
Angelo Marconi	23 jaar. In het geheim verloofd met Caroline. Is clown in een circus.
Door dezelfde persoon gespeeld :	
Tom Gorix	Privaat detektief.
Greta Vanzellem	50 jaar. Woont rechtover de familie Bomans. Komt zeer dikwijls op bezoek.

DEKOR

De drie bedrijven spelen zich af in de woonkamer van de familie Bomans. Er staat een telefoontoestel op een tafeltje. Wanneer er getelefoneerd wordt, hoort men de stem zacht, maar verstaanbaar door een luidspreker in de zaal. De enkele Italiaanse woorden die in het stuk voorkomen, zijn volgens de uitspraak geschreven.

EERSTE BEDRIJF

Op toneel : Sander, Alex, Toinette.

SANDER : Oh, heb ik pijn...in mijn rug...in mijn kop.

TOINETTE : Klagers hebben geen nood. Gij hebt altijd wat, gij.

SANDER : Ik ga er van...kapot, als ik op die zolder moet blijven slapen... Het tocht er erger...dan in een tunnel.

TOINETTE : Trek uw deken over uw kop. En gebaart dat ge't niet voelt.

ALEX : We zouden toch iets moeten zoeken, om mijn vader een betere slaappleats te geven, Toinette.

TOINETTE : Hem in onze salon leggen zeker ! Kent gij een andere plaats ?

ALEX : Misschien, met een beetje aanpassing, kan Caroline...

TOINETTE : Wat, dat meisje naar de zolder sturen ! Gij meent dat toch niet !

ALEX : Met een beetje aanpassing, zeg ik.

TOINETTE : Al wat ge in een huurhuis aanpast, zijt ge kwijt, Alex. En gij zijt nogal een kastar, om met uw fortuin boven te komen.

ALEX : We moeten voorzichtig zijn. We weten niet, wat er ons nog te wachten staat.

TOINETTE : 't Is God geklaagd ! Meneer erft verleden jaar van een tante zes miljoen.

ALEX : Geen zes. Maar vijf miljoen, 970 duizend.

TOINETTE : Onnozelaar. Hoeveel scheelt het ? En ondanks, dat we in geldnood zitten, nijpt ge er geen frank af.

ALEX : Ik denk aan later.

SANDER : Ge kunt toch...te voorzichtig zijn...zoon... In mijn tijd... ik liet ze vlotter rollen, jong. Drie essen...Sander sans soucis.. noemden ze mij.

TOINETTE : Hadt ge wat meer souci gehad, dan zat ge nu niet op onze teen ! Met een pensioentje van nauwelijks veertienduizend.

ALEX : Mijn vader eet dat niet op.

TOINETTE : Maar de dokter, en de apotheker, die wel !

SANDER : Ik zou kunnen...genezen...zegt dokter Van Outryve...als we..

TOINETTE : Een peperdure operatie laten doen. Die niet terugbetaald wordt door de ziekenbond.

SANDER : Ja... 't Zou meer dan...driehonderdduizend frank...kosten.

TOINETTE : Voilà. En ziet ge uw zoon daar staan: de miljonair !
Hij wil het niet betalen.

ALEX : Dat moogt ge niet zeggen. Ik wil wel, Toinette.

TOINETTE : Maar ge doet het niet !

ALEX : 't Zou nogal een gat in onze spaarpot zijn.

TOINETTE : 't Is beter dat uw vader kreveert eh, zonder een gat.

ALEX : 'k Ben aan 't onderhandelen voor een lening. Als het lukt...

TOINETTE : Een lening ! Met al uw geld ! Draait gij toch tureluut !

ALEX : Op vijf jaar, met nog geen zesduizend frank in de maand, is ze afbetaald.

SANDER : Dat is misschien te doen... Van mijn pensioen...

TOINETTE : Zwijg maar over die aalmoes. Zesduizend frank elke maand, Alex. Die moet ik nog van mijn maandgeld afnemen, zeker ?

ALEX : We kunnen, als 't nodig is, hier en daar wel een paar kleine besparingskensen doen.

TOINETTE : Besparen ! Integendeel ! 'k Heb meer nodig, meer, dat is wat anders ! Mijn beige mantel is dood versleten. 'k Durf er niet meer met onder de mensen komen. Ge zult mij zeker een tienduizend moeten geven, voor een nieuwe. En mijn winterbotjes. Mijn tenen geraken er door.

SANDER : Misschien waren ze...te klein.

TOINETTE : Ge zijt weer geestig, geloof ik. Een nieuw paar botjes dus, vijfduizend.

ALEX : Kosten die zoveel ?

TOINETTE : Als ge kartonnen koopt niet. En onze stofzuiger is ook kapot.

ALEX : Laten repareren.

TOINETTE : Al vier keer is hij gerepareerd. De laatste keer, zeiden ze in de winkel, dat er nu niets meer zou aan te doen zijn.

ALEX : 'k Zal mijn rekening nog eens maken. Meneer Hakké beloofde mij een paar extra reizen. In 't zwart betaald.

TOINETTE : Ge moest al lang uw eigen camion hebben, met al uw geld.

ALEX : Gij beseft niet wat een camion kost tegenwoordig. Vooral een twintigtonner oplegger.

TOINETTE : Werkt dan maar verder voor uw hongerloontje. Vrek ! Oh, als ik aan onze Danny denk. (begint te wenen) Door uw schuld, alleen door uw schuld, zit de arme jongen nu in 't prison.

ALEX : Heb ik verdomme tweehonderdduizend frank in de bank verduisterd ? Was ik daar de kassier ?! Ge weet niet wat ge vertelt !

TOINETTE : De directeur was akkoord geen vervolging in te spannen, als wij die bagatel betaalden.

ALEX : Een bagatel !

TOINETTE : Voor u toch ! Ze wilden hem zelfs in dienst houden ! Hij werd er zo gaarne gezien.

ALEX : Dan kon hij verder de kas plunderen, op de paarden wedden, in 't casino zijn geld verspelen. En, in de kotjes zitten !

TOINETTE : Zwijg maar, gij waart ook geen heilige, als ge jong waart.

ALEX : Er viel op mij nooit iets aan te merken. Of, misschien wel...

TOINETTE : Ja ?...Misschien wat ?!

ALEX : Dat ik domweg vroeg ben getrouwd. En 't was niet nodig.

TOINETTE : Ge hebt er spijt van he ! Altijd spijt van gehad !

SANDER : Ik ga...om een pintje bier...

TOINETTE : Ja, ga maar ! En zet de andere oudjes hun geld af. Want ge komt altijd met meer terug, dan ge vertrekt.

SANDER : Geluk in 't spel...maar geen geluk in... Allee, tot straks...
(Sander af)

TOINETTE : Uw vader krijgt honderd frank pree, elke week.

ALEX : Een fortuintje.

TOINETTE : Ik moet het er afnijpen, want zijn "brave" zoon, kan dat beetje niet missen. En toch gaat Sander, met "dat beetje", iedere dag kaarten. Hij is zelfs vier weken op vakantie geweest. 'k Begrijp niet hoe hij het klaarspeelt.

ALEX : 't Is geen Sander sans soucis meer; Hij heeft op zijn geld leren letten. Hij is verstandiger geworden.

TOINETTE : Ja, 't verstand dat hij verkrijgt, wordt minder bij zijn zoon.

(Kijkt op haar polsuurwerk)

Mijn ma beloofde koffie te komen drinken.

ALEX : Aai, aai, zijn we weer zover ?

TOINETTE : Ze moest hier al geweest zijn.

ALEX : Julie is zeker een kennis tegengekomen. Rettettettet. Voor minstens een half uurke.

TOINETTE : Als mijn ma zegt, dat uur, dan is ze nooit overtijd.

ALEX : Behalve als het was, om die tienduizend frank terug te betalen, die ik haar geleend had.

TOINETTE : En die ge haar al lang had moeten kwijtschelden. Onassis ! Wel, om op dat stom geld nog eens terug te komen, ge vergeet natuurlijk dat wij in een huurhuis wonen. En dat die barak verkocht wordt.

ALEX : 'k Weet het.

TOINETTE : Ge weet het, maar koopt het zelf niet. Wacht ge tot iemand anders het doet, en wij met ons klikken en klakken op straat vliegen !?

ALEX : Er zijn veel reparaties te doen aan dit huis.

TOINETTE : Meneer zou zeker voor zulk een klein pachtje, in een kasteel willen wonen. We hebben onze eerste gelegenheid gehad, om het huis te kopen. Mathyssens is zelf bij ons geweest.

ALEX : Hij verkoopt ineens verschillende huizen. Ook Greta haar appartement. Dat staat mij niet aan.

TOINETTE : Als wij hier weg moeten, denkt ge misschien gelijk de kabouterkes, onder een paddestoel te kunnen wonen ?

ALEX : We zullen wel zien, waar we terecht komen.

TOINETTE : In een krotje van 't OCMW. 't Is God geklaagd ! Alex Bomans, met al zijn miljoenen !

(Caroline op)

CAROLINE : Dag maatje. Pa. (omhelst hen vluchtig)
'k Ben hier zie.

ALEX : Caroline. Redelijk vroeg.

TOINETTE : Hebt ge mijn ma niet gezien ?

CAROLINE : Ja. Meter is mij gepasseerd. In een auto.

TOINETTE : In een auto ! Wat krijgt die in haar hoofd. Zijt ge zeker ?

CAROLINE : Ze deed teken naar mij.

ALEX : Misschien is ze naar een vriendin, waar ze meer kon babbelen, dan bij ons.

TOINETTE : Ja, geestig is het hier niet, met een pezewever gelijk gij.

ALEX : Toinette. Pezeweven, dat is een stiel uit de goeie oude tijd, die verdwijnt.

CAROLINE : In veel "nieuwe" beroepen, zit er ook geen toekomst meer, pa.

TOINETTE : Toch in talen, waar gij voor studeert ?

CAROLINE : En waar ik vorig jaar in buisde...

TOINETTE : Een keer over doen. Wat geeft dat. Ge zijt nog jong.

CAROLINE : Al achttien.

ALEX : Zo oud al ! Dan gaat ge binnenkort ook met een stokje, gelijk mijn vader.

CAROLINE : In de school zal ik niet zo oud worden pa, want...ik stop er mee.

ALEX : Wat ?

CAROLINE : Ja. 'k Heb opgezegd, vandaag. Gedaan.

TOINETTE : Maar dat zal niet waar zijn !

CAROLINE : Toch wel, ma. 'k Heb geen goesting meer.

TOINETTE : Ge gaat verder studeren, zeg ik !

CAROLINE : Ge kunt mij niet verplichten.

TOINETTE : En zo schoon dat gij Frans en Engels praatte.

ALEX : Gij verstond het niet, Toinette.

TOINETTE : Daardoor, dat het zo schoon was. Caroline, meisje, doet ons dat verdriet niet aan, van niet verder te leren.

CAROLINE : 't Is te moeilijk.

ALEX : Doppen is gemakkelijker hé. Denkt ge misschien, dat alles op wielekens loopt in 't leven ? Dat ge nooit een inspanning moet doen, om aan iets te geraken ?

TOINETTE : Om aan een erfenis van zes miljoen...

(Alex steekt een hand uit)

Ja ja zes, daarvoor, moet ge geen inspanning doen. Die valt zo in uw schoot. Maar om uw vrouw, uw vader, uw zoon ! er ietske van te geven, dat is wat anders ! He gierigaard ! Daarvoor zoudt ge een dentist moeten laten komen, om het er uit te trekken !

CAROLINE : Daarom, dat ik niet nutteloos moet verder studeren, pa. We hebben toch geld genoeg.

ALEX : Als ik begin uit te geven, Caroline, zijn we het op enkele jaarkens kwijt.

TOINETTE : Al was het maar de intrest.

ALEX : 't Staat nog geen jaar vast.

TOINETTE : Bijna. En gaat ge dan over de brug komen ?

ALEX : Met nog geen zes miljoen, en een beetje intrest er bij, zigt ge ver van zeker.

TOINETTE : Zelfs met tien miljoen, zult gij niet zeker zijn !

ALEX : Laat ons over Carolines studies praten. Doe nog een inspanning, meisje. De vorige jaren hebt ge goede cijfers gehaald. Dat kunt ge nog. Als ge wilt.

CAROLINE : En als ik dan, met veel moeite, zou slagen, waar geraak ik

aan werk ?

TOINETTE : Als ze op de dop weten, dat ge een diploma hebt, dan helpen ze u. Dat heeft Greta mij verteld.

CAROLINE : Ze helpen u, ja, misschien als bestuurster op een tram.
Wilt ge dat ?

TOINETTE : De tram heeft overal voorrang in 't verkeer, Caroline.

CAROLINE : Nu we toch bezig zijn, zal ik het maar allemaal vertellen.
Ik stop ook, omdat ik...artieste wil worden.

ALEX : Artieste ? Welk soort ? Die verdienen 't zout in hun pap niet.

TOINETTE : Gaat ge in de opera zingen ?

ALEX : Allee, Toinette. Ge weet ook, dat ons kind valser zingt dan een kat kan miauwen.

CAROLINE : 'k Wil in het...cirkus.

TOINETTE : Het cirkus ! Gelijk dat ding daar, dat hier al enkele dagen staat ! (kijkt door raam) Wilt ge zigeunerin worden ?

CAROLINE : Artieste !

(Doet alle bewegingen na)

Trapèze, koorddansen, jongleren. Misschien wel dierentemster.
'k Weet het nog niet.

ALEX : Dierentemster. Dat was nog gepast. Dan kunt ge mijn schoonmoeder temmen.

TOINETTE : Alex ! 't Is wel eh ! Maar wat gij over die artisterij vertelt Caroline, dat is onzin. Aan de kas, in een cirkus, zoudt ge nog kunnen zitten.

ALEX : (tot publiek - doet beweging met een hand)

En gelijk haar broer, stomme toeren uithalen !

(tot Caroline) Tijdens de pauze met nootjes en nougat rond gaan,
't is het enige waar ge bekwaam voor zijt.

CAROLINE : Het zijn beschaafde mensen in een cirkus.

ALEX : Dat beweert ik niet. Maar 't is hoegenaamd geen plaats voor u.
Voor een burgermeisje.

TOINETTE : Wiens vader zes miljoen rijk is.

CAROLINE : Maar er geen frank van lost.

ALEX : 'k Sta nog verstomd, over de dwaasheid die ge in uw kop steekt.
Is dat, van als die tent hier verleden week kwam ?

CAROLINE : Langer al.

TOINETTE : Daardoor, dat ge het laatste jaar buisde.

CAROLINE : 'k Wil een afwisselend, een opwindend leven, maatje.

TOINETTE : Precies of ge, als ge met een kwibus gelijk uw vader getrouwd zijt, geen opwinding hebt !

CAROLINE : Mijn besluit staat vast.

ALEX : Ela, ela, wij zijn er ook nog !

CAROLINE : Ge zult het mij niet beletten, pa.

ALEX : Dat gaan we nog zien. Juffrouw wil artieste worden. Wanneer, waar en hoe ?

CAROLINE : Daar, in cirkus Simonetti.

TOINETTE : Die tent kwam hier pas verleden week.

CAROLINE : Ik volg het cirkus al enige maanden. Tenslotte, dat is normaal. Ik ben...verloofd.

TOINETTE : Verloofd ! Wat voor nieuws horen wij vandaag allemaal ?

CAROLINE : Met een artiest, uit Simonetti.

ALEX : Dat moest er nog bijkomen ! Een clown august zeker ?

CAROLINE : Ja pa.

ALEX & TOINETTE : Watte ?!

TOINETTE : Haal mij een glas water, Alex. 't Slaat op mijn hart.
(gaat zitten) Mijn dochter, waar wij zo fier op waren, dat schoon geleerd meisje, is met een zottekop verloofd.

CAROLINE : Clown spelen, maatje, de mensen doen lachen, maar ook ontroeren, is een edel, en heel moeilijk beroep. Het moeilijkste, uit de showwereld.

ALEX : Ja, uw ouders doen schrikken is gemakkelijker ! Maar waar is uw verstand, Caroline ! Hoe is 't mogelijk ! Denkt ge geen momentje na ?

CAROLINE : Heel goed, pa. Na al de mislukkingen die ik rond mij zie, is dat het edelste, en zekerste beroep.

ALEX : Ha, indien ge tien jaar jonger waart, 'k sloeg op uw achterste !

TOINETTE : Slagen komt niet te pas. We gaan dat eens uitpraten zie.

(Greta op)

GRETA : Dag mensen. Staat de koffie al klaar, Toinette ?

TOINETTE : Nee !

GRETA : We gingen toch een potje drinken, en wat babbelen, als uw moeder kwam. Is Julie hier nog niet ?

ALEX : Madame Demeuter toert de stad rond, Greta. In een taxi.

GRETA : Aai ! Dat zal nogal een centje kosten ! Ge zoudt goedkoper verder geraken, met uw schoenzolen te verslijten.

TOINETTE : Mijn ma komt wel terecht.

GRETA : Ha ja, zij kent haar weg in Antwerpen. Maar waar ik terecht zal komen, dat is andere peper ! Mijn appartement...

CAROLINE : Wordt verkocht.

GRETA : Is verkocht. Ik kreeg juist bericht van notaris Bekaart.

ALEX : Ge moogt blijven wonen ?

GRETA : Dat staat er niet in. 'k Was zo gepakt, dat ik het niet helemaal gelezen heb. 'k Woon daar al negentien jaar. En gaarne. Met zulke goede overburen, als gij.

TOINETTE : Ge zult buiten moeten Greta. Nieuwe huisbazen willen nieuwe huurders, die zij meer huispacht kunnen vragen. Dat zal bij ons hier 't zelfde lolleke worden.

GRETA : Bij u toch niet, Toinette. Gij hebt geld. Maak mij niet wijs, dat Alex uw huis niet heeft gekocht.

ALEX : Met steentjes zeker ?

GRETA : Ah neen, met al uw miljoenen, verdorie ! Gij zijt rijk, als de zee op en af gaat. Alex 't appartement naast 't mijne is te koop. Maar achthonderdduizend frank. Koop dat voor mij. Ge zult een goede huurster aan mij hebben. En ik kan, gelijk gewoonte...

CAROLINE : Hier elke dag binnenlopen,

ALEX : Om koffie te slurpen.

GRETA : C'est ça. 'k Ben Toinettes beste vriendin.

ALEX : Zet dat kopen van uw appartement gerust uit uw hoofd, Greta.

TOINETTE : Van Gelderen is niet thuis bij mijn vent, zegt hij.

GRETA : Hoe zou Alex !..

CAROLINE : Greta, gij past wel niet heel goed, bij wat wij hier nog te bespreken hebben, maar...

GRETA : Familieraad ? 'k Begrijp het. Wil ik buiten gaan ?

TOINETTE : Blijf jong. Als die dwaasheid van ons dochter verder gaat, weet de hele stad het toch binnen enkele dagen.

CAROLINE : Als het zo is, roep ik mijn verloofde.

(Gaat naar raam, klopt er op, en roept)

Kom maar naar hier, Angelo.

GRETA : Een Angelo ? 't Is een vreemde ? Toch geen bruine, Caroline ?

CAROLINE : Hij heeft veel kleuren op zijn gezicht.

GRETA : Och gotte ! Een zoon van verschillende moeders !

TOINETTE : Ge zult het nooit geloven. 't Is een clown !

GRETA : Wat geeft dat. Mijn Oktaaf zaliger was ook een clown. Die kon de mensn zo doen lachen ! Ook zijn eigen, als hij grapjes verkocht. Hij is eens in een lachbui gebleven. Een schone dood.

ALEX : Kon die Oengeloe ook maar eens zo'n schone dood sterven...

CAROLINE : Pa ! Hoe onmenselijk ! Mijn schat zijn dood wensen ! Dat vergeef ik u nooit !

(Angelo op in clownskostuum, met rode bal neus. Hij maakt een lollige buiging.)

ANGELO : Goede dag, boeon dzorno, contento toeti.

CAROLINE : Angelo ! Laat die dwaasheid ! En spreek Vlaams. Ge zijt hier niet in de tent.

ANGELO : Oh neen. Skoezie.

(Hij trekt zijn rechter witte handschoen uit en reikt hen allen zijn linkerhand. Toinette neemt haar zakdoek om haar hand proper

te maken na zijn handdruk.)

ANGELO : Sinjora, sinjor Bomans, tante Sidonie.

GRETA : Mijn naam is Greta. Greta Vanzellem. En gij ? Hoe heet gij ?
August ?

ANGELO : Angelo Marconi.

GRETA : Ha. Een Italiaan.

CAROLINE : Angelo is in België geboren, Greta. En hij woont hier reeds
gans zijn leven.

ANGELO : 't Is juist pauze in 't cirkus. Daardoor kom ik in mijn werk-
kostuum.

CAROLINE : Doe uw neus af, Angelo. Nu krijgen zij een verkeerde in-
druk over u.

TOINETTE : Met of zonder neus, onze indruk zal niet veel veranderen !

CAROLINE : Mijn schat is zulk een lieve jongen, maatje, als hij ont-
schminkt is.

ALEX : Ge had mij moeten zien, over twintig jaar.

GRETA : Als ge "geschminkt" waart zeker. Ge trokt nooit op iets.

TOINETTE : Ha ! Zo zal hij nooit dat appartement voor u kopen, Greta !

ANGELO : Is de cirkusstiel u te min, sinjor Bomans ?

ALEX : 'k Heb het mijn dochter al verteld : ge verdient er het zout in
uw pap niet. En geen toekomst.

GRETA : Ja, ge zijt beter met één vogel in uw hand, dan tien in het zand.

ANGELO : Wij artiesten verdienen weinig, dat is waar.

CAROLINE : Maar de directeur; die moet niets doen, en hij wordt er
schatrijk van.

ALEX : Pas op ! Mijn baas, meneer Hakké, moet ook niet veel doen. En
rijk ? Olala !...

ANGELO : De enige grote gelegenheid in mijn leven, om ook ricco te
worden, is een dezer dagen gekomen.

CAROLINE : De directeur gaat op rust.

ANGELO : En hij laat zijn baan over.

CAROLINE : Voor maar zeshonderdduizend frank. Paatje... (korte stilte)
Paatje !

ANGELO : Op een paar jaarkens, sinjoor Bomans, kan ik binnen zitten.

ALEX : Mijn zoon Danny zit ook binnen.

TOINETTE : Alex ! Hoe durft ge !

CAROLINE : Ge hebt zes miljoen geërfd pa. We vragen u daar maar tien procent an.

ALEX : Als ik aan mijn geld begin te roeren, is het op een zucht van een tijd op.

TOINETTE : Hij wilde nog die arme tweehonderdduizend frank, voor zijn zoon niet betalen !

GRETA : En mijn appartement...

ALEX : Ik betaal niets ! Voor niemand !

TOINETTE : Ook voor zijn arme vader niet.

ALEX : Mijn vader zal gesoigneerd worden. Mijn aanvraag voor die lening is gedaan.

CAROLINE : Pa, alstublieft, wat maakt dat beetje centen voor u uit. Ge zoudt mij zo gelukkig maken.

ANGELOE : En als ik direttoree van cirkus Simonetti ben,

ALEX : Zult gij die tent, Carolinetti heten, zeker ?

ANGELO : Caroline wordt de dame van de direttoree.

ALEX : En kan ook in een caravan wonen.

(Sander op)

CAROLINE : Oh pa, ge moest die van de directeur zien. 't Is een kasteeltje op wielen. Terwijl mijn arme Angelo nu in een hokje van een pakwagen slaapt.

SANDER : 't Zal daar...toch niet zo tochten...als op mijn zolder...
Toinette, wilt ge niet...

TOINETTE : Trek uw deken over uw kop. En doet alsof ge het niet voelt.

SANDER : Zijn we...geïnviteerd...om naar de cirk te gaan ?

CAROLINE : Dit is Angelo, mijn verloofde, bompa.